

A földvári emlékhely üzenete 2013.11.04.

Szerző Administrator
2013. november 21.

A földvári emlékhely üzenete

Soha ne felejtsünk, és soha ne hallgassunk!

Barcaföldvár neve is fekete betűkkel van beírva a magyar történelembe. A szepetembere és 1945 októbere között több száz, de egyes becslések szerint több mint ezer ártatlan férfi pusztult el a román hatalom által itt létrehozott gyűjtőtáborban, csupán azért, mert valamikor magyar anya hozta őket a világra. A helyszínen jelenleg emlékmű vigyázza a halálra gyötört vagy éheztetett nemzettársaink örök álmát, és figyelmezteti az utókort a féktelen gyűlölet tobzódásának tragikus következményeire, egyúttal lehetőséget nyújtva a kegyelet koszorúinak elhelyezésére is.

Az ünnepélyes főhajítás csak szűk tizennégy esztendeje lehetséges, és hogy az áldozatokra most méltóképpen emlékezhetünk, az néhány elkötelezett honfitársunk, köztük Ungvári Barna András református lelkipásztor érdeme, akitől a vele folytatott beszélgetés során megtudhattuk, hogy az emlékhely létrehozását tulajdonképpen egy bőrveteli küldöttség Hídvégen tett látogatása indította el. Ők ugyanis az itt elpusztult 12 falusfelüknek szerettek volna 1997 áprilisában emléket állítani az egykori haláltábor területén, azonban a földvári hatóságok erre nem adtak engedélyt, így a magukkal hozott kopjafa az akkor Hídvégen szolgáló Ungvári tiszteletes jóvoltából végül a templomkertben talált menedékre.

A gyülekezet pásztorát azonban a történetek nem hagyták nyugodni, ezért elhatározta az áldozatokhoz méltó emlékmű helyszíni felállítását, sejtve ugyan, de előre nem látva az ezzel járó nehézségeket. Összegyűjtve az internáltakkal kapcsolatosan még fellelhető személyes tárgyakat, iratokat, fényképeket, vallomásokat és irattári anyagot, időközben nekiláttak egy sorsukat megörökítő és bemutató emlékszoba létrehozásának is, 1999 nyarára készültek el vele. Az átadó ünnepségen három – Csiha Kálmán református, Mózes Árpád evangélikus és Tamás József római katolikus – püspök tette tiszteletét a hídvégi református templomban.

Az emlékművet sajnos nem lehetett ugyanekkor felszentelni, ugyanis a földvári polgármester közbenjárására a Brassó Megyei Tanács kénytelen volt a már kiállított építési engedélyt visszavonni, és ezzel elindult az elkeseredett küzdelem annak felállítása érdekében.

A szükséges engedélyek újbóli beszerzése után ezt végül csak 2000 júniusában sikerült megvalósítani, de az áldozatok emléke fölött örködő sziklatömb csak 2 órát állhatott, Földvár nemzeti gőgtől elvakult polgármestere ugyanis traktorral lehúzatta. A történetek miatt bünvádi eljárást indítottak ellene, amelynek következményeként 2001. június végére kénytelenek voltak a sziklatömböt saját költségükön az eredeti állapotába visszaállítani, augusztus 4-én pedig az emlékmű ünnepélyes felavatása is megtörténhetett.

Végezetül a most Uzonban szolgáló tiszteletes háláját fejezte ki, és megköszönte a jó Istennek, hogy adott nekik kellő erőt és kitartást e feladat sikeres elvégzéséhez, s így van egy hely, ahol az ártatlan áldozatokról évről-évre méltóképpen megemlékezhetünk. Ugyanakkor abbéli reményének is hangot adott, hogy ezt az immár hagyománnyá nemesült szokást az utánunk jövő nemzedék is átveszi, s mindig lesz, aki gyertyát gyújtson a magyarságuk miatt életüket vesztett férfiakért, mert emlékeink, múltunk ismerete és ápolása nélkül óhatatlanul elveszünk.

Az idei ünnepség ismételten bebizonyította, hogy Ungvári Barna András tiszteletes reménykedése nem alaptalan, hiszen jó másfél százan gyűltek össze Brassó és Kovászna megyéből, hogy leróják kegyeletüket, és a sok viszontagságon átment sziklatömb tövében elhelyezzék az emlékezés virágait. Az évfordulóval kapcsolatos jövőbeli teendőinket András Pál, Magyarország bukaresti nagykövetségének a rendezvényen jelen lévő és felszólaló első titkára fogalmazta meg tömören:

„Ha meg is bocsátunk, soha nem felejthetjük el, hogy itt, Földváron a jogtalanul összefogdosott magyarok közül az éheztetés és a különféle járványok miatt ezernél is többen haltak meg. Az egyetlen bűnük az volt, hogy magyarok voltak. Nekünk azért is kell dolgoznunk, hogy a jövőben egyetlen magyar se juthasson a földvári haláltáborba hurcoltak sorsára. Ehhez pedig elsősorban az kell, hogy soha ne felejtsünk, és soha ne hallgassunk, mert minden magyar felelős minden magyarért.”

November 4-én jó másfél százan gyűltek össze Brassó és Kovászna megyéből, hogy főt hajtsanak

Bedő Zoltán (Székely Hírmondó)

